

KERESZTUTUNK JÉZUSSAL AZ EGYHÁZBAN

KERESZTUTUNK JÉZUSSAL AZ EGYHÁZBAN

KERESZTUTUNK JÉZUSSAL AZ EGYHÁZBAN

Katolikus Magyarok Vasárnapja
Youngstown, Ohio — USA

© 1990, Dr. Gyürki László
Keresztúti elmékedések: Dr. Belon Gellért püspök
A körmendi Szent Erzsébet plébániatemplom keresztútja (eredetileg az olaszfai templomnak készítette): B. Kopp Judit
Felelős kiadó: Dr. Gyürki László

A GETSZEMÁNI

Urunk, Jézusunk! Minden szentmisében elhangzik a vallomás: Halálodat hirdetjük! Ahogy Te kérted és rendelted emlékezetedre. De apostolod szerint a mi szenvedéseinkben a Te szenvedéseidet hordozzuk halandó testünkben (2 Kor 4,10).

Az egyházban élő Szentlelked, ki minden ájtatosságnak sugalmazója és elindítója, azt akarta, hogy megváltó szenvedéseidnek tizennégy mozzanatánál álljunk meg, és ismerjük fel bennük egyéni életünk és a Krisztusi Test, vagyis az egyház mindenkori szenvedéseit. Azt akartad, hogy tegyük jelenvalóvá megváltó szenvedéseidet bennünk és egyházadban. Te most is, ma is folytatod megváltásodat bennünk is, általunk is.

Sok helyen keresztutad elején a Getszemáni imád szerepel. Itt tanítasz meg bennünket imádkozni bajainkban. Arra hivatkoztál: Kérjetek és kaptok! És annyira biztattál, hogy ne nyugodjunk bele bajaink változtathatatlanságába, hogy ha egy gyermekeivel nyugovóra tért barátunk vonakodása (Lk 11,8), sőt ha csak egy hegy (Mt 21,22) vagy egy eperfa (Lk 17,6) állna utunkban, ezek „mustármagnyi hitre" elmozdulnak. A Getszemáni kertben Te is tudtad, hogy Isten végzései nem változtathatók meg, mégis merted kérni a lehetetlenségben is Atyádat: „Ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely." (Mt 26,9). Ezzel bátorítottál minket, hogy szegény emberségünkben szabad a lehetetlent is megkísérelnünk szenvedéseink elkerülésére.

Taníts meg elképzeléseinket is feláldozni az isteni akaratnak, ahogy Te is feláldoztad, amikor mondtad: „Mindazonáltal ne az én akaratom teljesedjék, hanem a Tied." (Lk 22,42).

I.

JÉZUS ELÍTÉLÉSE

Három hatalmasság fogott össze halálra ítéltetésedben, Urunk: a szellem nagyjai (vagyis az írástudók és papi fejedelmek), a közélet vezetői (vagyis a római birodalom bürokráciája Pilátussal az élen) és a mindennapi emberekből álló tömeg.

Hitünkben élő szent valóságodat és szeretetünkben evilágba törekvő evangéliumodat ma is ez a háromság ítéli pusztulásra: a hitetlen tudomány és művészet, a közélet vallástalansága és a divatokat szentesítő tömeg-felfogás. Egyházadban is ez a három ítél pusztulásra, romlásra. A tudomány és a szellem központjai: az iskolák, egyetemek és akadémiák, az eszmeterjesztés eszközei: könyvek, újságok, rádiók és televíziók nem vesznek Rólad tudomást legnagyobb részben. És mennyit dolgozik Ellened és egyházad ellen! Továbbá az országok törvényei (még a keresztyén irányzatúaké is) mennyire sértik evangéliumod szellemét, mikor megengedik a házasság felbomlását, a sarjadó élet elpusztítását, az emberek kizsákmányolását, a háborús készülődéseket, a hatalmi törekvéseket. A tömeg szellemi szintjéről és ingatagságáról nem szükséges említést tenni.

Tégy magadhoz hasonlóvá minket, és add, hogy ezeket az igazságtalan ítéleteket a Te fölséges nyugalmaddal viseljük el, és ne engedd, hogy e hármas hatalom terrorizáló ereje elapassza bennünk igazságod mellett tanúbizonyságot tévő hitvallásunk bátorságát.

II.

JÉZUS ELFOGADJA A KERESZTET

Szent András apostolról mondja a legenda, hogy mikor meglátta keresztjét, amire fölfeszíteni fogják, térdre hullva fölkiáltott: Üdvözlégy szent kereszt! Egyetlen reményem! Te nem lelkesedtél így! De nem is tiltakoztál ellene, mint akit jogtalanul ítéltek e megalázó halálra. De elfogadtad hősiesen, a hősiesség póza nélkül. Pedig valamivel előbb azt mondtad kereszthalálodra utalva: „Keresztséggel kell megkeresztelkednem: mennyire várom, hogy beteljesedjék!" (Lk 12,50). És tudtad, hogy a szenvedés és kereszt a sátán fegyvere, amit Te veszel ki a kezéből, és saját fegyverével teríted le „az erős fegyverest" „amelyben bízott". (Lk 11,22).

Lásd, mi is, egyházad is irtózunk a szenvedéstől és bármilyen megaláztatástól. Nincs meg bennünk apostolaidnak az a lelkülete, kik „örvendezve távoztak a főtanács elől (a megbotoztatás után), mivel méltónak bizonyultak, hogy Jézusért gyalázatot szenvedjenek". (ApCsel 5,41). Nem tudjuk utánozni szentjeidet, kik megragadták a szenvedések poharát, mint általad kiragadott sátán-ölő sátáni fegyvert. Te hozzánk, szegény emberekhez akartál hasonlítani, mikor egyszerűen, a hóhéroknak engedelmeskedve „keresztedet hordozva" indultál el keresztutadon.

Ezt a keresztet elfogadó lelkületet add nekünk!

III.

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL

Keresztutadon háromszor estél el, Urunk. Három dolog kellett az eséshez: a föld vonzása, az elgyöngült emberi test és lélek, és végül a kereszt súlyossága.

Elestél hát, Urunk, először azért, mert vonzott a föld. A föld vonzása nélkül nem tudtál volna elesni. Pedig — ellenségeid csodálatára — tudtad volna keresztedet esések nélkül is vinni, hisz a tengeren jártodban (Mt 14,25), színeváltozásodkor (Mt 17,1) megmutattad, hogy ura vagy a nehézkedési törvénynek. Milyen megszégyenülés lett volna ez számukra! De Te nem vagy „olyan, hogy ne tudnál együttérezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, de bűnt nem követett el." (Zsid 4,15). Kitetted magad a föld vonzásának és mindannak, ami a földön zajlik: életnek, kultúrának, történelemnek. És ennek áldozata lettél!

Bennünket is, egyházadat is úgy küldted és úgy küldesz, hogy saru ne védjen az élet országútjának éles kövei és tövisei ellen, két köntös ne legyen biztosíték a történelem viharai ellen, a bot ne riassza el a társadalmi élet útonállóit és veszett kutyáit, és a bárány gyöngeségében éljék meg a problémák farkascsordáinak garázdálkodását (Mt 10,9-16).

De mi ezt nem tudjuk bűn nélkül végigélni. Ezért kellett elesned, és elesésed kegyelmeit felénk árasztanod.

IV.

JÉZUS SZENT ANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Bibliádban nem írattad le, hogy találkoztál-e Szűz Anyáddal keresztutadon. De Szentlelked rávezette egyházadat, hogy ez megtörténhetett. És talán meg is kellett történnie, hiszen olyan fontos mondanivalója van e jelenetnek.

Szeretted Anyádat és Anyád is szeretett Téged. Felsőfokban Te is, felsőfokban Ő is. És mégis ez a két felfokozott szeretet, mint két magasfeszültségű elektromos pólus, elhalad egymás mellett anélkül, hogy e magasfeszültségű szeretetnek kisülése lenne akár szóban, akár cselekedetben. Anyák szoktak kétségbeesett helyzetükben valamilyen kísérletet tenni reménytelen helyzetbe jutott gyermekük érdekében. Mit kellett volna tennie? Kiragadni a keresztet, ha már tanítványai közül nem volt egy sem, aki segítsen? Vagy egész testével útját állni e gyalázatos menetnek, mely az igazság gyilkosságát készült végrehajtani? De semmi nincs följegyezve. Te meg voltál győződve Anyád szeretetéről, Ő meg volt győződve a Te szeretetedről, és elmentetek egymás mellett e nagy szeretet jelzése nélkül.

Pedig van ilyen. Hányszor panaszkodunk a zsoltárossal, hogy nem látjuk jeleit Istenünk szeretetének (44 Zs 10). És mi sem tudjuk megmutatni lelki szárazságok és az élet nehézségei miatt. És hányszor kell attól szenvednünk, hogy éppen azon nem tudunk segíteni, akit szeretünk.

Emberi tehetetlenségünk ne ölje ki szeretetünket. Add a Tiédet. És Anyádét!

V.

CIRENEI SIMON SEGÍT

Milyen mérhetetlen irgalommal vagy irántunk, hogy elfogadtad Cirenei Simon kikényszerített segítségét. Ez a Simon még annyi figyelemre sem méltatott, hogy a világtörténelem eme nagy napján, a megváltás órájában csak némi érdeklődést is mutatott volna Irántad. Nem volt a kíváncsi tömegben, hogy sorsodat figyelemre méltatta volna. Hiszen „a mezőről jött". (Lk 23,26). Emberség sem volt benne, hiszen úgy kellett „kényszeríteni, hogy vigye Jézus keresztjét". (Mt 27,32). És Jézus elfogadja ennek az embernek a segítségét.

Mai egyházad és mi, mai keresztények testesülünk meg Simonban. Belefúrjuk magunkat a jelen világba, és kényszeredetten hordozzuk titkaidat, vagy mert idegen erők sodornak kereszted vivésére akár vallásgyakorlataidban, akár szenvedéseidben.

Urunk! Te profánból szentet, a kényszerített emberből „Sándor és Rufusz atyját" (Mk 15,27), tehát a lelkes keresztény mintáját alkottad meg a keresztúton. Áraszd ennek az állomásnak forrásaiból azokat a kegyelmeket, amik eloldoznak e világhoz kötődő gondolkozásunktól, és a kényszerű keresztviselést a lelkes emberi segítség vállalásává tudod átformálni.

Az élet kényszeréből fakadó cselekedeteinket tedd lelkes szolgálattá.

VI.

VERONIKA KENDŐT NYÚJT JÉZUSNAK

Veronika nem szentírási szereplője a szenvedéstörténetnek. De a Szentlélek ihletésére a keresztény tudat odaállítja őt Jézus megváltói útjára. Hős, hiszen át kell magát vágnia a tömegen és a katonák gyűrűjén, hogy Jézushoz férjen. De mindezt a hősi gesztust miért? A verejték letörléséért. De hiszen ez fájt Neked Urunk a legkevésbé, hogy ellepje a veríték szenvedő arcodat. Egy pohár víz is sokkal többet jelentett volna a testi-lelki szenvedéstől eltikkadt valódnak, Urunk. Te mégis elfogadtad ezt a csekélyke segíteni akarást. És arcod rajzolatát hagytad az odanyújtott kendőben.

Hányszor van az, hogy lényegi segítségek helyett apró, szinte semmitérő dolgokat tudunk adni Jézusnak. Egyháza is az életbevágó dolgok helyett szinte jelentéktelen dolgokkal foglalkozik és fontosság szempontjából szinte pepecselni látszik. A hősiesség gesztusaival palástoljuk magunk is szégyellte tevés-vevéseinket jelentéktelen ügyekben, amikor óriási horderejű kérdésekben megbénulunk a feladatok nagyságától. Micsoda pepecselésnek tűnik világ- és vallásszerte az ökumenizmusban mutatkozó apró lépések sovány vigasza? A világ-éhezés megszüntetése érdekében hozott csekély áldozataink is aggasztanak. Nem beszélve bénultságainkról a nagy szenvedélyek meggátlása ügyében: a szesz és a szex rombolásaiban.

Uram, Te megbecsülöd és értékeled a legkisebb áldozatokat.

VII.

MÁSODIK ESÉS

Az eleséshez nemcsak a föld vonzása kell, de másodszor az ember gyöngesége is. Te is, Uram, kimerült voltál testben is, lélekben is. Ezért estél el másodszor is, mert mi is annyiszor elesünk üdvösségünk útján a test és a lélek gyöngeségei miatt.

Testünk fáradtsága, betegsége vagy öregsége miatt mennyit, de mennyit mulasztunk el vallási kötelezettségeinkből?! Idegeink állapota, figyelmünk szétszórtsága, elménk feledékenysége miatt milyen gyarló Uram, Istenszolgálatunk és ember-szeretésünk?! És milyen hiányos értelmezésre visznek bennünket az evangéliumod olvasásában öröklöttségeink, adottságaink, szokásaink és elképzeléseink?!

És mennyi kárt tud okozni egyházad kis és nagyobb egységeiben az öregség megcsontosodott látásmódja és a fiatalság magabiztos elképzelése?! Vérmérsékletek különbözősége, helyzetek különböző feszültsége, a gyanakvások és félelmek behatása milyen rombolásokat tud végbevinni, hogy kisebb-nagyobb közösségek közérzete beárnyékolódjék?!

Te bűn nélkül vállaltad a test és lélek közösségét velünk, hogy irgalmas tudj lenni irántunk. Valóban „elnéző tudsz lenni a tudatlanok és tévelygők iránt, mert Te is a gyöngeség rabja vagy". (Zsid 5,2). Bennünk szenveded a világ végéig emberi kicsiségünk és gyöngeségeink megváltó kínját, mert — Te mondtad Szent Pál apostolodnak — az erő „az erőtlenségben lesz teljessé". (2 Kor 12,9).

VIII.

TALÁLKOZÁS AZ ASSZONYOKKAL

Mintha nem lennél agyongyötörve az utolsó órák kínjaitól és nem lennél megterhelve egy egész világ bűneitől?! Felélénkülni látszol és szinte beszédessé válsz, midőn a sirató asszonyokkal találkoztál. Mindezt azért, hogy elmondhasd: „Ne rajtam sírjatok, hanem magatokon és gyermekeiteken... Ha így tesznek a zöldellő fával, mi lesz a sorsa az elszáradtnak?" (Lk 23,29-31). Bűnbánatukat sürgetted és a kárhozat valóságát akartad még elmondani a világnak a magad véres órájáról elfeledkezve.

Bűntudatunk sokszor megreked a szenvedéseiden való sajnálkozásban és nem figyelünk arra, hogy bűnös cselekedeteinkben a kárhozat tüzének parazsa rejlik. Te annyira értékelted a lelkünk túlvilági megmentését, hogy érdemesnek tartottad evilági életünknek elvesztését. „Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de lelke kárt szenved?" (Mt 16,26). És azt a figyelmeztetést adtad: „Jobb neked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel a pokolba jutnod." (Mk 9,43).

Uram, te fájdalmaidat félretéve is kértél a bűnbánatra és figyelmeztettél a kárhozat valóságára. Öntsd belénk a bűnnek ezt a látását, ami Benned égett a keresztúton, és a kárhozatnak azt a komolyba vevését, amiért nem késlekedtél a kereszthalál gyötrelmét elvállalni. Az örök élet elvesztésének üdvös félelmét add meg nekünk.

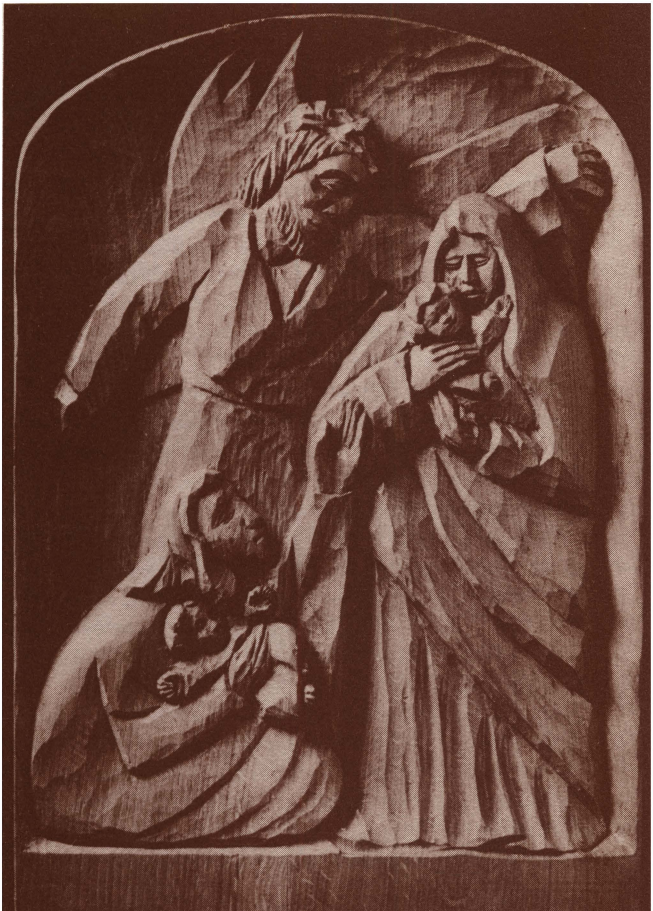

IX.

HARMADIK ESÉS

Harmadszor is elestél, Urunk, mert nemcsak a föld vonzása húzott és nem csupán tested-lelked volt kimerült, de a kereszted is súlyos és nehéz volt.

Hogy gondolod Istenünk, hogy a gyenge ember el tudja viselni azokat a rettenetes fájdalmakat, amiket előfordulni hallunk a világon? A rákos betegek őrjítő fájdalmait, a földrengések és bányák élve eltemetett áldozatainak pokoli kínjait, vagy éppen annak az elvesztését ha szenvedjük, akire a legnagyobb szükség volna. Például betegséggel sújtott nyolcgyermekes apa mellől a család angyalaként szereplő édesanya hal meg. De azután a közösségi életben a pénzzel való kiuzsorázás, a kéjelgés és hatalmaskodás áldozatainak kínszenvedése milyen tehetetlenné tesz mindnyájunkat. A sátán rostáján tehetetlenül táncoló búzaszemek vagyunk — mint utolsó vacsorádon mondottad egyházadról (Lk 22,31).

Azután nem gondolod, Uram, hogy evangéliumi törvényed megtartása reménytelenül nagy és emberfölötti feladat számunkra? A teljes Isten-szeretet és az életet is feláldozni tudó emberszeretet lehetetlennek tűnik számunkra (Mt 22,37 — Jn 13,35). A szegénységről, a tisztaságról és a házasságról szóló parancsaidra tanítványaiddal együtt mi is álmékodunk. És világgá kiáltjuk: „Embernél ez lehetetlen." (Mt 19,26).

Te így bátorítottál minket: „Istennek minden lehetséges."

X.

MEGSZÉGYENÜLTEN

Teljes emberségünkben bénulunk meg, ha a nagy nyilvánosság előtt ráébredünk ruhánk fogyatékosságára vagy részleges hiányára. Mikor kegyetlenül megostorozott testedről letépték a ruhádat, megszégyenülten álltál a világ színe előtt. Te, az „erős Isten" (Iz 9,5) úgy, hogy a zsoltárossal kellett felkiáltanod: „Én csak féreg vagyok és nem ember." (22 Zs 7).

Mennyire összeroncsolunk Téged, Urunk, bűneinkkel! A felismerhetetlenségig elhalmozunk vétkeinkkel! Nemhogy isteni forma ragyogna rajtunk, de embertelenségünk hiányaival is elborítunk és tehetetlenné teszünk. Szomorú tanúi vagyunk mi evangéliumodnak, Urunk, ebben az elveszett világban.

De sokszor egyházad is ezt a nemcsak istenségében, de emberségében is semmivé vált Valódat mutatja a hitetlen világ előtt. Választott kulcsáraid között nemcsak „hű és okos" szolgák vannak, de — látomásod szerint — olyanok is, akik „ezzel a gondolattal: Késlekedik még, uram, verni kezdi a szolgát és szolgálót, eszik-iszik és részegeskedik" (Lk 12,45) nemcsak szellemi, de valóságos értékben is. Pedig azt mondtad róluk: „Aki titeket hallgat, engem hallgat." (Lk 10,16).

Te kiálltál a világ elé így is. Szégyeneddel is megváltottál. Add, hogy higgyünk Istennek megalázottan is. És bízzunk bűnös egyházad és bűnös valónk mélyén jelenlévő titkos kegyelmeidben!

XI.

KERESZTRE FESZÍTÉS

Keresztre szegeztek, Urunk. Lábad a szögek bilincsével, nehogy elmehess az emberi nyomorúsághoz. Kezed a szögek láncával, nehogy gyógyító kegyelmeid odaérjenek az emberi sebekhez. És Te felkiáltottál: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek." (Lk 23,24).

Mérhetetlen irgalmadban értünk imádkoztál. Mert valóban nem tudjuk, mit cselekszünk, amikor a bűn mákonya ragyogó színben tünteti fel parancsaid megszegését. A kárhozat tüze parázslik fel a bűnben (Lk 23,31), szentséges véredet tapossuk lábbal (Zsid 10,29), de főként megbénítjuk kezedet-lábadat, nehogy hozzánk jöjj, nehogy meggyógyíts.

De híveid sem tudják, mit cselekszenek, mikor a divatos bűnöket elkövetik (válások, szeretetlenségek, italozás, magzatölés). És hogy irtózunk a gyónástól!

Ezért példa számunkra a megtérő lator, akire rázuhant bűnösségének tudata, és éppen ezért nem a saját szabadulását kérte Tőled a kereszten, mint latortársa, hanem szembenézve a csonttöréses halál rettenetes kínjaival is csak azt kérte, hogy bűnös élete méltó jutalmától, a kárhozattól megmentve gondolj rá irgalommal országodban.

A megtérő latornak ezt a bűn-látását kérjük magunk és egyházad számára, hogy mi is hallhassuk Tőled a megváltó szót: „Még ma velem leszel a paradicsomban." (Lk 23,47).

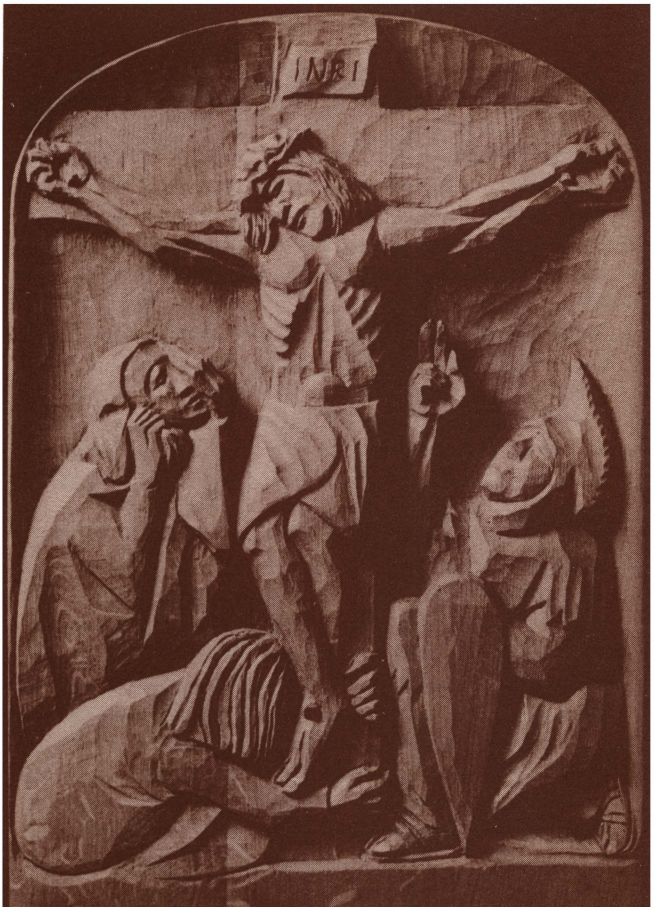

XII.

JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Utolsó perceid a kereszten, Urunk, mélyen lesújtanak és fölemelnek. Lesújtanak, mert emberségünk számára a legborzasztóbb lelkiállapotot kiáltják bele a világba, az Istentől való elhagyatottságot: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?" (Mk 15,34). A legmélyebb emberi fájdalomból most először és egyetlenegyszer hangzott el a számonkérő kérdés: Miért? Egy akartál lenni velünk, kik folyton kérdezgetjük szemrehányóan: Miért szenved az ember? Miért szenved az egyház?

De Te feleletet sem várva mindjárt hozzátetted: „Atyám! kezedbe ajánlom lelkemet." (Lk 23,46). A „miért" kínját átérezted, de rögtön Atyád kezére bíztad magad az emberi élet e legtragikusabb percében, a legszédítőbb mélység előtt és a legfeketébb valóság: a halál pillanatában. Tudtad, hogy ez a legjobb kéz, mely átvezet a halál sötét barlangján.

És mint a reménytelen harcban aratott győzelem hírét vivő görög utolsó leheletével jelentette a győzelmet honfitársainak, Te utolsó sóhajodban, a „Beteljesedett!" (Jn 19,30) szóval jelentetted Atyádnak és a világnak győzelmedet — mint példabeszédedben nevezted — „az erős fegyveres" vagyis a halál fölött. Elvetted a sátán kezéből „a fegyvert, amiben bízott" (Lk 11,22), és mint ősatyád Dávid Góliátot Góliát kardjával győzte le, az ördögöt legerősebb fegyverével terítetted le. (Zsid 2,15). Halált halállal!

XIII.

JÉZUS TESTÉT ANYJA ÖLÉBE TESZIK

Másodszor kerülsz Szűz Anyád ölébe, Urunk Jézus Krisztus. Először, mikor az angyal szavára megtestesültél és most másodszor, amikor holtan levettek a keresztről. Először, amikor még nem volt semmi megtapasztalható emberségedből — és most, amikor már nincs emberi élet Benned, mert szemed lezárult, kezed kihűlt, arcvonásaid megmerevültek és szíved megállt.

Micsoda hite kellett legyen Szent Anyádnak, hogy higgyen az angyal szavának, amikor még semmi emberi tapasztalás nem garantálta annak valódiságát?! Királyi trónról és örök uralomról szólott az angyal, és Máriát körülvette Názáret kicsisége, szegénysége és mérhetetlen csendje! És még milyen drámai hit kellett ahhoz, amikor teljesen kialakult krisztusi formák elvesztik fényüket, melegüket és életlendületüket, sőt a halál sötétjében és merevségében eltűnni látszanak!

Hányszor vagyunk mi is abban az emberi tapasztalásoktól nem támogatott tudatban, hogy nem érzékeljük jelenlétedet sem magunkban, sem egyházadban. Mily sokszor kell sírva tapasztalnunk, hogy a bennünk, a szeretteinkben és az egyház kisebb és nagyobb közösségeiben kialakult krisztusi formák kihűlnek, megmerevednek és elveszítik életed lendítő erejét.

Édesanyád hűséges hitét, a halottá vált Krisztusát ölében melengető szeretetét add nekünk ennek az állomásnak kegyelmében!

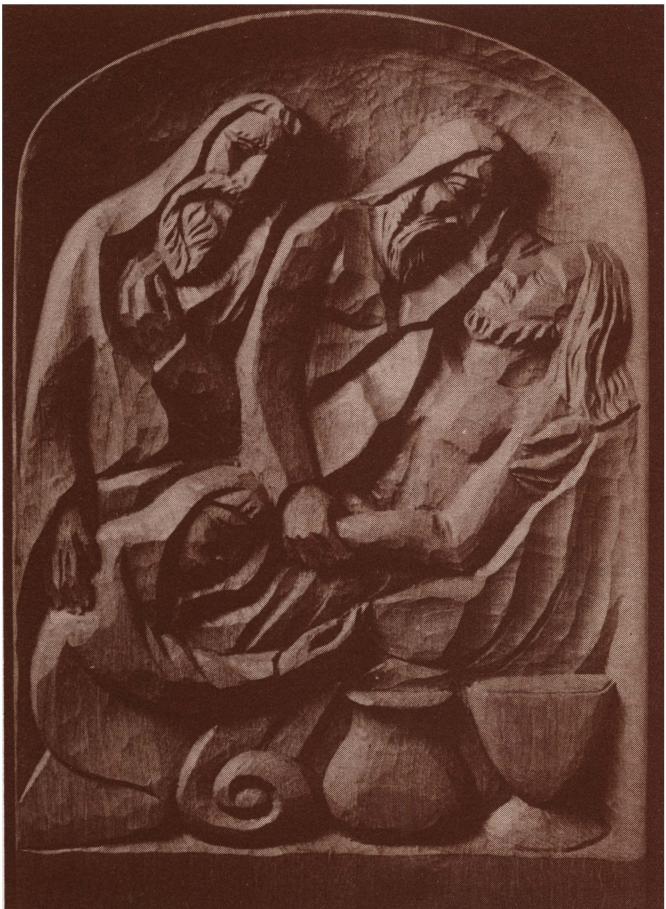

XIV.

JÉZUST ELTEMETIK

Kinyilatkoztató szentírásod olyan részletesen írja le temetésedet. Külön hangsúlyt kap megváltásodban az, hogy nem csupán meghaltál a kereszten, de el is temettek. Akinek föltámadását várjuk, azt nem temetjük el. Téged pedig tisztelőid és szeretteid temettek el úgy, amint „szokás temetni a zsidóknál". (Jn 19,40). Pedig többször is megmondtad nemcsak szenvedésedet, de feltámadásodat is. Az ellenség nem felejtette el jövendöléseidet (Mt 27,61), de apostolaid is, a jámbor asszonyok is elfeledték. Hiszen ha feltámadásodra várnak, nem hoztak volna „száz font mirhát és áloé-keveréket" (Jn 19,39) a gyolcsokkal.

De nehezen hisszük el, Urunk, mi is a feltámadásodban diadalmaskodó isteni élet valóságát, hiába kérsz bennünket annyiszor és hiába tetted életünk súlypontját az örök életbe. Pedig tisztelünk és szeretünk Téged, mégis oly ritkán gondolunk az örök életre.

És egyházad életében is hány halottnak látszó forma, szokás és felfogás van! . . . Kiknek jelent még figyelmeztetést az útszéli kereszt? A községeket átölelő harangszó? Az emlékbe kapott szentképek és érmek? A betanult és elmormolt imákról, a szokványos szentséghasználatokról nem is beszélve.

Uram, Te elvállaltad a halálnak ezt az állapotát is. Isteni hatalmadnak nem állt útjában nemcsak a világ meggyőződése biztos halálodról, de szeretteid meggyőződése sem. Ezen keresztül is árasztottad diadalmas életed kegyelmeit. Most is, ma is győzd le gyarlóságunkat, és vezess a feltámadás és örök élet hitére!

XV.

FELTÁMADÁS

Feltámadásod, Urunk, nem a naiv elképzelés szerint a kő elhengerítésekor, hanem egyházad liturgiája szerint éjfélkor történt. Tehát a lepecsételt sírkövön keresztül. Amint a szűzi méhen keresztül testesültél meg és születtél a világra. És amint a tengeren jártál s színedet is változtattad, sőt tanítványaidnak is zárt ajtókon keresztül jelentél meg. Feltámadásodnak ezek a drámai órái szemléletesen mutatják halálod emberi bizonyosságainak semmiségét: a sértetlen pecsét a leghitelesebben bizonyítja emberileg halálodat, és Te a síron kívül már éled feltámadt életed diadalmas valóságát. Így valóban méltán kiálthatod oda: „Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?" (1 Kor 15,55).

A halálnak és életnek ezt az együttes feszültségét már előre érzi az ószövetség a szomjas földben viruló hajtás jövendölésében (Iz 53,2) és az imádkozó lélek látomásában hallott isteni szó kijelentésében: „Uralkodj ellenségeid közepette." (110 Zs 2). És amit képszerűen valósítottál meg azzal, hogy halálos sebeidet testeden hagytad és a világtörténelem középpontjában is így uralkodsz, mint egy megölt Bárány (Jel 5,6).

Életünk és egyházad annyiféle szenvedése és halála jelenében ne szűnjünk meg ugyancsak jelenlévő feltámadásod haláltipró erejében hinni és kegyelmeid mindent túlhaladó áradásában bízni.

Ezért mély meggyőződéssel mondjuk minden szentmisében: Halálodat hirdetjük Urunk — és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!

KMV Nyomda — Youngstown, Ohio (USA)
Felelős vezető: Kiss Barnabás